

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., v právní věci žalobce **J. F.**, bytem B. 270/2, S., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1056/40a, Olomouc, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2016, č. j. KUOK 74715/2016, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Hranice (dále „městský úřad“) ze dne 11. 5. 2016, č. j. OVV/14368/15-31/LŠ-181. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích

a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů v souvislosti s porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť dne 27. 9. 2015 v 11.45 h na silnici I/47 na ulici Olomoucká v Hranicích ve vzdálenosti 301 m od měřiče rychlosti, který byl instalován na odstavné ploše u CT parku ve směru na Olomouc, při řízení vozidla Porsche Cayenne, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu v obci, zvýšenou dopravní značkou B20a na 70 km/h, a policisté Policie České republiky, Dopravního inspektorátu Přerov, mu silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI, v. č. UX018301, naměřili rychlost jízdy 85 km/h, po odečtení povolené odchylky měřiče rychlosti nejméně 82 km/h, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu v obci nejméně o 12 km/h. Přestupek byl spáchán z nedbalosti.

[2] Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a náhrada nákladů řízení v částce 1.000 Kč. Rozhodnutí městského úřadu bylo změněno tak, že se text „...dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu...“ nahradil textem „...podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 19. 2. 2016“. Ve zbytku bylo rozhodnutí městského úřadu potvrzeno.

[3] **V žalobě** žalobce namítal nevěrohodnost a nepřípustnost svědeckých výpovědí, nedostatečné zjištění dopravního značení, neplatnost ověření měřicího přístroje, nedodržení návodu k obsluze, neprovedení navrhovaných důkazů, neuvedení bodového postihu a neuvedení konkrétní formy zavinění.

[4] Žalobce namítal nevěrohodnost výpovědí policistů, protože svědci byli na ústní jednání připraveni a pouze převyprávěli obsah úředního záznamu, kdy však faktické čtení listiny nemůže být bráno jako samostatný důkaz. Svědci si kromě informací zanesených do úředního záznamu nepamatovali žádné jiné relevantní skutečnosti z daného dne, tudíž si dané měření nepamatovali vůbec. Výpověď shodnou s úředním záznamem považoval žalobce za velmi podezřelou. Ani poučení o následcích křivé výpovědi nemůže zaručit, že svědci vypovídají pravdivě, neboť byli hrozbou interního postihu motivováni k tomu, aby vypověděli shodně s úředním záznamem. K prokázání systému motivace uvnitř policie navrhoval žalobce provést jako důkaz svědeckou výpověď J. B., který u Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje pracoval a vypoví vše o tamních praktikách pozitivního a negativního odměňování policistů na základě vybraných pokut. Dále žalobce navrhoval nechat zpracovat psychologický posudek, zda je možné, že svědci mají takovouto selektivní paměť i s uvedením všech detailů. Žalovaný přezkoumatelným způsobem neodůvodnil, proč má za to, že žalobcova argumentace v odvolání není důvodná. Žalovaný pouze zopakoval po městském úřadě, že svědecké výpovědi jsou věrohodné, neboť jejich výpovědi korespondují s úředním záznamem. To však není relevantní argument, k výpovědi došlo téměř osm měsíců po předmětné silniční kontrole. K nové námitce žalobce uplatněné v odvolacím řízení, že úvaha žalovaného, že svědci mluvili pravdu, protože byli poučeni o následcích nepravdivé výpovědi, se žalovaný vůbec nevyjádřil. Stejně tak se nevyjádřil k námitce z odvolání, že správní orgán nemohl řádně vypořádat jeho tvrzení, že svědecká výpověď se podezřele shoduje s úředním záznamem, a proto je nevěrohodná, pouhým protitvrzením, že svědecká výpověď se shoduje s úředním záznamem, a proto je věrohodná. Žalovaný se rovněž nevyjádřil k námitce žalobce, že důkaz spočívající v přednesu zapamatovaného obsahu úředního záznamu není důkazem přípustným.

Žalovaný se nezabýval námitkami žalobce, ale pouze zopakoval úvahu městského úřadu. Další pochybení žalovaného žalobce spatřoval v tom, jakým způsobem se (ne)vypořádal s jeho důkazními návrhy. Žalovaný považoval návrh na provedení znaleckého psychologického posudku za úsměvný. Žalobce namítal, že nejde o přezkoumatelnou úvahu, protože není zřejmé, proč tento důkazní návrh žalovaného pobavil. Rovněž nejde o relevantní důvod, pro který bylo možné důkazní návrh žalobce odmítnout. Žalobce měl za to, že právě psychologický posudek byl způsobilý prokázat, že si nelze pamatovat určitou událost do takových detailů a tak dlouhou dobu, jak to předvedli svědci, čímž by se prokázala nedůvěryhodnost jejich výpovědí. K návrhu na výslech svědka J. B. k prokázání určité motivace policistů či obav z interního postihu, se žalovaný nevyjádřil vůbec. Proto napadené rozhodnutí trpí procesní vadou, a to tzv. opomenutým důkazem.

[5] Dále žalobce namítal, že správní orgány neměly žádný důkaz o tom, že by v místě měření byla rychlost skutečně upravena dopravní značkou B20a na 70 km/h. Žalobce namítal, že v úseku měření na ulici Olomoucká je rychlost upravena na 80 km/h a navrhoval k prokázání tohoto tvrzení provést ohledání místa. Ve spisovém materiálu zcela absentuje jakákoliv dokumentace místa a místní úpravy dovolené rychlosti. Absenci těchto důkazů nelze zhojit výpověďmi svědků, které byly jako důkazní prostředek žalobcem zpochybněny. Pokud správní orgán hodlal vycházet z místní nebo úřední znalosti, byl povinen o těchto obecně známých skutečnostech informovat žalobce. Žalovaný označil tvrzení o úpravě rychlosti jízdy na 80 km/h za pouhou spekulaci či smyšlenku. To není přezkoumatelná úvaha. Navrhovaný důkaz žalovaný ani městský úřad neprovedl, ani jej přezkoumatelným způsobem neodmítl. Jde opět o tzv. opomenutý důkaz. Žalobce k prokázání svého tvrzení přiložil fotografii, na níž je zachycena ulice Olomoucká v Hranicích spolu s dopravním značením B20a upravující nejvyšší povolenou rychlost na 80 km/h a navrhl ji provést jako důkaz. Žalovaný se rovněž nevyjádřil k námitce žalobce, kdy odkázal žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2015, č. j. 2 As 133/2015-3.

[6] Žalobce namítal, že měřicí přístroj MicroDigiCam LTI neměl v době měření platné úřední značky, neměl tedy platné ověření a teprve posléze bylo do úředního záznamu doplněno číslo jiného rychloměru. K prokázání svého tvrzení navrhoval žalobce provést důkaz originálem výstupu z rychloměru v elektronickém formátu s nezaměnitelnou informací, čímž by se prokázalo, že bylo měřeno jiným rychloměrem, než je uveden v úředním záznamu. Žalovaný označil tuto námitku za nepodloženou. Žalovaný neprokázal, že by rychloměr užitý v době měření byl skutečně rychloměrem uvedeným v úředním záznamu. Nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a správní orgány odmítl provést důkaz, který by prokázal opak žalobcova tvrzení.

[7] Žalobce namítal, že nebyl dodržen návod k obsluze, neboť policisté zvolili nesprávný dosah měření. Změřené vozidlo bylo změřeno ve vzdálenosti 301 m, avšak podle návodu k obsluze na straně 47 by měla být vzdálenost měření od 80 do 140 m. Policisté překročili tuto hodnotu o dvojnásobnou vzdálenost, a proto bylo měření neplatné. Žalobce navrhl k prokázání svého tvrzení provést jako důkaz návod k obsluze (strana 47), který přiložil k žalobě.

[8] Žalobce namítal, že správní orgány nedostatečně odůvodnily neprovedení navrhovaných důkazů. Žalovaný pouze zhodnotil návrhy jako nadbytečné. Podle žalobce právě jeho námitky vyvolaly důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu a tyto námitky byly správní orgány povinny vyvrátit, což neučinily a zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Pouhé nepodložené tvrzení správních orgánů nevyvrací vznesené námitky ze strany žalobce. Žalovaný přenesl důkazní břemeno na žalobce, který podle něj nepředložil žádný přesvědčivý důkaz. To je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[9] Žalobce dále namítal, že v rozporu s § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“) nebyl ve výroku uveden bodový postih žalobce podle přílohy silničního zákona. Podle recentní judikatury Nejvyššího správního soudu je bodové hodnocení trestem, tedy sankcí za přestupek.

[10] Žalobce namítal, že z výroku rozhodnutí městského úřadu není zřejmá konkrétní forma zavinění, jakou vzal správní orgán za prokázanou. Podle § 77 zákona o přestupcích je náležitostí výroku i forma zavinění. V řízení měla být zjištěna konkrétní forma zavinění. Tuto formu městský úřad ani nezjistil. Byla tak porušena zásada zákonnosti. Výrok rozhodnutí připouští dvojí interpretaci, a to jde k tíži žalobce. Za přestupek, za který byl žalobce uznán vinným, se zaznamenávají body do bodového hodnocení řidiče, a to i v případě zavinění ve formě nedbalosti nevědomé. Nelze však vyloučit změnu bodového systému, což by mělo v daném případě pro žalobce důsledky. Přitom bodové hodnocení je sankcí. Žalobce uvedeným postupem může být poškozen, např. u pojišťoven nebo zaměstnavatelů.

[11] Žalovaný **ve vyjádření** k žalobě uvedl, že žalobce svá tvrzení nedoložil relevantními důkazy. Ač zpochybňuje věrohodnost některých svědků, neuvádí žádné relevantní podpůrné skutečnosti, kterými by mohl své závěry potvrdit. Jeho výtky vůči práci městského úřadu jsou navíc v rozporu se spisovým materiálem, který tvrzení žalobce vyvrací. Tvrzení o nedodržení návodu k obsluze, které zmocněnkyně mimo nyní projednávaný případ namítá u každého případu týkajícího se měření rychlosti policií, považoval žalovaný za pouhou snahu čímkoliv zpochybnit naměřené hodnoty, aniž by toto tvrzení mělo jakýkoliv faktický základ. Taktéž námitka ohledně absence bodového postihu ve výroku rozhodnutí městského úřadu je nedůvodná, neboť § 77 zákona o přestupcích ve výčtu, co má výrok rozhodnutí obsahovat, o bodovém hodnocení nehovoří. Bodové hodnocení nelze v žádném případě považovat za druh sankce, neboť body se žalobci ukládají až po nabytí právní moci rozhodnutí. Body neuděluje správní orgán I. stupně rozhodující ve věci ani správní orgán odvolací.

[12] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 20. 7. 2016 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[13] **Ze správního spisu** ve vztahu k souzené věci soud zjistil z oznámení přestupku ze dne 7. 10. 2015 spáchání přestupku žalobcem tak, jak je uvedeno

v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. V oznámení je uvedeno, že v místě je nejvyšší povolená rychlost upravena dopravní značkou B20a na 70 km/h. Oznámení o dopravním přestupku žalobce odmítl podepsat a vyjádřit se do něj.

[14] Ručně psané oznámení o přestupku ze dne 27. 9. 2015 obsahuje shodné informace k základním skutečnostem o spáchání přestupku. Žalobce se do tohoto oznámení nepodepsal, ani se nevyjádřil.

[15] Podle záznamu o přestupku automaticky pořízeného rychloměrem vyplývá spáchání přestupku, jak je popsáno shora. Na fotografii ve středu snímku s označením záměrného kříže je vozidlo žalobce.

[16] V záznamu z rychloměru, vytištěném dne 29. 9. 2015, je uvedeno výrobní číslo zařízení UX018301.

[17] Podle ověřovacího listu ze dne 22. 9. 2015 byl silniční laserový rychloměr MicroDigiCam LTI, v. č. UX018301, ověřen jako stanovené měřidlo pro další použití.

[18] Podle úředního záznamu Policie České republiky ze dne 27. 9. 2015 byl zjištěn přestupek tak, jak je popsán výše. V daném úseku je maximální povolená rychlost upravena dle dopravního značení B20m na 70 km/h. V 11.45 h bylo měřicím zařízením naměřeno rychleji přijíždějící vozidlo žalobce. Na zastavení vozidla byl dostatek času. Na základě předložených dokladů byl ztotožněn žalobce, kterému bylo sděleno, že věc lze vyřešit v blokovém řízení anebo ve správním řízení. Žalobce si vybral správní řízení. Po sepsání a přečtení oznámení přestupku žalobci jej tento odmítl podepsat a vyjádřit se do něj. Žalobce uvedl ústně jako důvod svého rozhodnutí bodové hodnocení daného přestupku. Na místě byla provedena fotodokumentace zastaveného vozidla, jeho řidiče a výhledu na měřený úsek. Před zahájením měření rychlosti byla provedena kontrola osazení měřeného úseku patřičným dopravním značením. Toto dopravní značení nebylo zakryto, poškozeno nebo jiným způsobem znehodnoceno. Kontrolou nebyly zjištěny důvody, které by bránily zahájení měření rychlosti. Od naměření vozidla až po jeho zastavení na výše uvedeném stanovišti měli policisté vozidlo i s jeho řidičem neustále ve vizuálním kontaktu. Během doby mezi měřením a zastavením vozidlo nikde nezastavilo ani neodbočilo, tudíž nemohlo dojít k záměně vozidla ani jeho řidiče. V době, kdy vozidlo bylo změřeno, nejelo v místě žádné jiné vozidlo, které by bylo stejné nebo změřenému vozidlu podobné, tudíž nemohlo dojít k záměně vozidel. Přílohou záznamu jsou fotografie vozidla, řidiče a spolujezdkyně a měřicího stanoviště s výhledem na měřený úsek.

[19] V odporu proti příkazu žalobce uvedl, že naměřenou rychlostí nejel, a tudíž neporušil nejvyšší dovolenou rychlost.

[20] Při jednání dne 4. 5. 2016 městský úřad provedl dokazování oznámením o přestupku, záznamem o přestupku, ověřovacím listem, úředním záznamem policisty Zikmunda, fotodokumentací podoby žalobce, jeho vozidla a výhledu na měřený úsek a výsledkem svědků - policistů Z. a K.. Zástupkyni žalobce bylo předáno 48 listů kopií ze správního spisu.

[21] J. Z. jako svědek vypověděl, že je zaměstnán jako policista na Dopravním inspektorátu Policie ČR v Přerově. Dne 27. 9. 2015 měřil nejvyšší dovolenou rychlost na ulici Olomoucké v Hranicích, kde je dopravní značkou zvýšena rychlost na 70 km/h. Před měřením policisté zkontrolovali dopravní značení, bylo bez závad, počasí bylo dobré. Pro časový odstup si svědek nepamatoval, v kolik hodin měření proběhlo, ale obsluhu měřiče rychlosti, stejně jako nastavení k užití, prováděl on. Měřičem rychlosti bylo změřeno vozidlo Porsche Cayenne černé barvy a registrační značky uvedené v úředním záznamu, kterou si už nepamatuje. Vozidlo jelo rychleji, než bylo povoleno. O vozidle svědek informoval policistu, se kterým měli společnou službu, a ten vozidlo bezpečně zastavil na odstavné ploše u CT parku, kde byl umístěn i měřič rychlosti MicroDigiCam. Svědek sdělil řidiči podstatu přestupku a poučil ho, že věc lze řešit buď blokově na místě nebo oznámením do správního řízení. Protože si žalobce vybral správní řízení, šel svědek do vozidla a vypsál po lustracích oznámení o přestupku. To žalobci nahlas přečetl a možnost vyjádření žalobce odmítl stejně jako podpis oznámení. Po zastavení byla pořízena fotografie výhledových poměrů, podoby řidiče a vozidla, kterým byl přestupek spáchán. Nemohlo dojít k záměně řidiče ani vozidla, jelikož toto měl svědek ve výhledu a nikde nezastavilo. Rovněž nedošlo k žádné chybě na měřicím přístroji a byla pořízena i fotografie vozidla při změření. K otázce městského úřadu svědek uvedl, že byl seznámen s návodem k obsluze rychloměru, a doložil k tomu osvědčení, které poukazuje na jeho seznámení s tímto radarem. V souladu s návodem k použití byl měřič i instalován a používán dne 27. 9. 2015 tak jako kdykoliv jindy. Přílohou protokolu je předmětné osvědčení ze dne 21. 7. 2010, ze kterého se podává, že svědek absolvoval základní školení operátora laserového měřiče rychlosti MicroDigiCam LTI a je oprávněn provádět měření.

[22] L. K. vypověděl, že je zaměstnán jako policista na Dopravním inspektorátu Policie ČR v Přerově. Dne 27. 9. 2015 společně s kolegou Z. byl velen do služby, kde měřili povolenou rychlost na ulici Olomoucké. Než rozložili měřič rychlosti, provedli kontrolu dopravního značení, jelikož v měřeném úseku je dopravní značkou zvýšena rychlost na 70 km/h. Tyto dopravní značky jsou pod mostem přes ulici 1. máje. Vše bylo v pořádku a nic nebránilo měření rychlosti. Společně s nimi na místě byli i policisté z obvodního oddělení Hranice. Svědek v danou dobu dokončoval předchozí přestupek s dalším řidičem, když kolega Z., který obsluhoval měřič rychlosti, změřil vozidlo, jehož značky a typ si svědek nepamatoval vzhledem k časovému odstupu. Vozidlo zastavil kolega z obvodního oddělení a dále věc řešil s žalobcem kolega Z.. Svědek jej po odjetí vozidla, které předtím řešil, zajišťoval. Tedy byl přítom, když žalobce odmítl řešit věc na místě blokově, a tak kolega sepsal oznámení, které žalobci předložil k seznámení a vyjádření, což žalobce odmítl. Počasí bylo ideální a nic nebránilo měření.

[23] Rozhodnutím ze dne 11. 5. 2016 byl žalobce uznán vinným ze shora uvedeného přestupku. Městský úřad odkázal na to, že žalobce v dodatečném písemném vyjádření zpochybnil pravdivost svědeckých výpovědí, která může být ovlivněna snahou poškodit žalobce. Dále žalobce zpochybnil, že v měřeném úseku byla dopravní značkou B20a upravena rychlost jízdy na 70 km/h, jelikož o tom chybí fotodokumentace a naopak uvedl, že v úseku je upravena rychlost na 80 km/h, proto navrhl provedení důkazu ohledáním místa. Žalobce namítal, že na měřiči rychlosti absentovaly úřední značky prokazující, že bylo měřeno skutečně měřičem rychlosti,

jehož výrobní číslo je uvedeno na záznamu o přestupku. Žalobci je známo, že jde o běžnou praxi krajského ředitelství policie, a že jsou ověřeny pouze některé rychloměry, a proto žádal zajištění originálu výstupu z rychloměru v elektronickém formátu. Městský úřad konstatoval, že svědecké výpovědi policistů jsou v souladu s úředním záznamem sepsaným bezprostředně po zjištění přestupku žalobce. Policisté na rozdíl od žalobce nemají žádný zájem na výsledku správního řízení a potvrdili, že před zahájením měření rychlosti byla provedena kontrola úseku, kde měření rychlosti probíhalo, včetně kontroly dopravního značení, které nebylo zakryto, poškozeno či jiným způsobem znehodnoceno, jak uvedli v úředním záznamu i při svědeckých výpovědích. Před výslechem byli policisté řádně poučeni o důsledcích nepravdivé výpovědi, čemuž porozuměli, a tak městský úřad neměl nejmenší důvod pochybovat o správnosti a pravdivosti jejich svědeckých výpovědí. Žádný právní předpis policistům nestanoví povinnost pořizovat fotodokumentaci místa prováděné kontroly, a proto městský úřad nepovažoval absenci fotodokumentace dopravní značky za chybu zpochybňující oprávněnost měření. Naopak záznam o kontrole úseku před samotným měřením rychlosti, obsažený v podkladu pro rozhodnutí, považoval městský úřad za plně dostačující a v souladu se svědeckou výpovědí. Navíc dopravní značení v měřeném úseku je oprávněné úřední osobě známo i z místní znalosti, proto shledal návrh na ohledání místa jako nadbytečný, směřující pouze k protahování správního řízení. Proto odmítl i provedení důkazu originálem výstupu z měřiče rychlosti. Žalobce, respektive zmocněnkyně, správně předpokládala, že identifikace měřiče v záznamu o přestupku není položkou, která jde změnit. Záznam o přestupku je plně v souladu s ověřovacím listem. V případě, že by si žalobce rychloměr prohlédl a zjistil, že na něm příslušné označení chybí, jak uvádí zmocněnkyně, tak by na tuto skutečnost ve svém vlastním zájmu upozornil na místě samém hned při řešení věci na místě, případně by o tomto závažném nedostatku učinil fotografie, či jinak by jej zadokumentoval. Zjevně účelové tvrzení zmocněnkyně evokuje snahu o zdržování či úplné znemožnění projednání banálního přestupku žalobce. Banalita vyplývala z uložené sankce, která je uložena na spodní hranici zákonné sazby. Městský úřad zodpověděl všechny námítky žalobce z vyjádření a podrobně popsal skutková zjištění, skutkový závěr a na ten aplikoval vybrané právní normy a vyvodil právní závěry. Městský úřad popsal zjištění z jednotlivých důkazů a naplnění všech znaků přestupku. Podle výtisku z registru řidičů je prokázána bohatá historie přestupků – od roku 2006 celkem 12, ale poslední je z roku 2014. K tomu městský úřad nepřihlédl a hodnotil jednání žalobce jako výjimečné. Výpovědi svědků se shodovaly. Překročení rychlosti vozidlem žalobce je jednoznačně a prokazatelně doloženo fotodokumentací záznamového zařízení a totožnost žalobce jednoznačně určena dalšími důkazy a listinnými podklady, a proto není o spáchání uvedeného jednání jakýchkoliv pochybností.

[24] Žalovaný **v napadeném rozhodnutí** neshledal odvolací námítky důvodné. Žalovaný poukázal na čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a § 79a odst. 1 věta první zákona o silničním provozu a oprávnění policie k měření rychlosti vozidel. Městský úřad vycházel z předpokladu, že použité měřicí zařízení bylo schváleno autorizovaným metrologickým střediskem pro účely měření rychlosti. Platí závěr vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11, podle kterého specifikace přístroje či metody měření rychlosti je otázka technická a nikoliv právní. Pro účely právních vztahů je postačující stanovení povinnosti

orgánům veřejné moci používat měřicí přístroje pracující s deklarovanými veličinami a jejich jednotkami, jak je upraveno v zákoně č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů. Úprava principu nebo způsob měření, případně dokonce typu či modelu měřicího přístroje v právním předpisu by odporovala požadavku, aby právní normy upravovaly pouze právní vztahy adresátů právních předpisů. Podle žalovaného bylo důležité, aby městský úřad ověřil schválení měřicího přístroje a jeho kalibraci, samotný technický popis či snad návod k obsluze je pak nad rámec rozhodování. Žalovaný se vyslovil k obecným podmínkám dokazování a odkázal na § 2, § 3, § 50 a § 51 a následující správního řádu (zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Městský úřad dostatečně a přezkoumatelným způsobem uvedl, proč považuje žalobcem navržené důkazy za nadbytečné. Je zřejmé, proč městský úřad považoval zjištění skutkového stavu za dostatečné, nevyvolávající pochybnosti. Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu. Pokud je však tvrzením žalobce některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Žalobce nepředložil žádný přesvědčivý důkaz ke svým tvrzením. Naopak požadoval po městském úřadu, aby jeho nepodložená tvrzení vyvracel, opakovaně obvinil hlídku Policie ČR z manipulace s důkazy. Se zjištěním skutkového stavu městským úřadem se žalovaný ztotožnil a znovu jej popsal. Námitka žalobce o neoznačení rychloměru příslušnými úředními značkami nebyla nikterak doložena a lze ji považovat za pouhou spekulaci či smyšlenku stejně tak jako tvrzení, že daný úsek měření byl osazen dopravním značením upravujícím rychlost jízdy na 80 km/h. Městský úřad se těmito námitkám věnoval dostatečně. Ani námitka žalobce o nezpůsobilém měření, neboť na záznamu z měření není čitelná registrační značka vozidla, není důvodná, neboť dle vyjádření policistů měli vozidlo v neustálém vizuálním kontaktu až do doby zastavení a zjištění totožnosti řidiče. Provedení důkazu čtením návodu k obsluze by pak samo o sobě nemohlo osvědčit, že k měření došlo v souladu s ním, proto je tento návrh bezpředmětný. Návrh na provedení psychologických vyšetření policistů k ověření jejich selektivní paměti již považoval žalovaný za „úsměvný“, jak s oblibou opakovaně uvádí zmocněnkyně ve svých podáních. Nad rámec vyjádření k námitkám žalobce žalovaný uvedl, že zmocněnkyně byla přítomna u ústního jednání, kde byli i osobně přítomni svědci, a tak měla reálnou možnost klást svědkům otázky týkající se dopravního značení, označení měřiče rychlosti příslušnými známkami i otázky směřující k jejich motivaci i způsobu měření rychlosti. Zmocněnkyně však žádné konkrétní dotazy, které by měly souvislost s pozdějšími návrhy, a námitkami, nepoložila, ani skutkový stav nerozporovala a přitom byla seznámena s kompletní spisovou dokumentací i se svědeckými výpověďmi. Provedené důkazy a podklady v přestupkovém spise neobsahují žádné pro věc rozhodné rozpory a městský úřad z nich mohl vycházet. Žalovaný se s rozhodnutím městského úřadu ztotožnil. Spáchání projednávaného přestupku považoval žalovaný za dostatečně prokázané a zřejmě zejména ze záznamu o přestupku ověřeného silničního laserového rychloměru a k úplnému zjištění skutkového stavu přispěly i svědecké výpovědi zasahujících příslušníků Policie České republiky, které ozřejmily průběh a okolnosti spáchání přestupku i následné kontroly. To, že svědecké výpovědi korespondovaly se skutečnostmi uvedenými v oznámení přestupku a úředních záznamech, pak považoval žalovaný za zcela logické.

[25] Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[26] K zániku odpovědnosti za přešupek podle § 20 odst. 1 zákona o přešupcích nedošlo, neboť přešupek byl spáchán dne 27. 9. 2015 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 21. 7. 2016.

[27] Skutková podstata přešupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto soud posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přešupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přešupcích.

[28] Lichá je námitka, že **nebylo přezkoumatelným způsobem odůvodněno** napadené rozhodnutí. Po přezkoumání rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně (které tvoří jeden celek) soud dospěl k závěru, že je pečlivě odůvodněno a zodpovědělo dostačujícím způsobem a řádně všechny námitky žalobce. Podstatné je, že na obsah všech námitek správní orgány odpověděly, i když použily jiná slova a výrazy, obsahově je vypořádaly. Správní orgány jsou povinny odpovědět na všechny námitky a jejich důvody ve věci, nikoli obecně polemizovat či odpovídat na spekulace, které se rozhodované věci netýkají a nemají souvislost se zákonností rozhodnutí a postupů správních orgánů.

[29] K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: *„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“* Tyto závěry lze vztáhnout na přezkoumávané správní rozhodnutí. O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo.

[30] Žalovaný se ztotožnil s rozhodnutím městského úřadu (což opakovaně vyjádřil ve svém rozhodnutí) a vyjádřil se k námitce nevěrohodnosti policistů (zejména strana 7) i k tomu, že nešlo o přednes obsahu záznamu (strana 7), k přenosu důkazního břemene (strana 5), s důkazními návrhy (celkové vyjádření strana 4 – 7), zejména na výslech bývalého policisty (strana 5), vyžádání psychologických posudků (strana 6), ohledáním místa měření (strana 5 a 6), fotografií místa měření (strana 5 a 6), originálem výstupu z rychloměru (strana 5 a 6) i čtením návodu k obsluze (strana 5 a 6).

[31] Jako neopodstatněnou shledal soud **námitku nevěrohodnosti svědeckých výpovědí**. Tyto výpovědi podali zasahující policisté. K věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, čj. 8 As 100/2011-70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti*; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesk vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007-114. Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní orgány, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru. Samotný fakt, že policisté vypovídali takřka shodně s obsahem úředních záznamů, důvodnou pochybnost o věrohodnosti jejich výpovědí nezakládá. Přestože žalobce v žalobě namítá, že výpověď byla zcela shodná, z obsahu správního spisu vyplynulo, že si při ústním jednání, konaném s odstupem asi osmi měsíců od spáchání přestupku, nepamatovali některé podrobnosti jako registrační značku a typ vozidla, v kolik hodin proběhlo měření apod. Není pravdou, jak tvrdí žalobce, že namísto výslechu svědků proběhlo čtení listin – úředních záznamů, či jejich přednes. Takové tvrzení je v rozporu s obsahem správního spisu. Soud podotýká, že u ústního jednání dne 4. 5. 2016 byla přítomna zmocněnkyně žalobce a mohla klást svědkům otázky, což také činila. Ani po odpovědích na její dotazy nevznikla pochybnost o věrohodnosti výpovědí vyslechnutých svědků. Svědek Zikmund si po osmi měsících stěží mohl pamatovat počet změřených vozidel a zbylé otázky k narušení věrohodnosti nijak nepřispěly (na otázku, jaký byl v tu dobu provoz, policista uvedl, že odpovídající době měření; a na otázku, co měl svědek na sobě, svědek odkázal na fotografii žalobce, kterou policisté pořídili při projednávání přestupku). Jak již označil tyto dotazy a odpovědi městský úřad, nebyly relevantní ve vztahu ke zjištění skutkového stavu. Na druhého svědka neměla zmocněnkyně žádné otázky. Svědecké výpovědi přitom byly konzistentní a bezrozporné, s dostatkem podrobností a přitom odpovídají uplynutí doby od spáchání přestupku; odpovědi nevzbuzovaly pochybnosti ani žádný podiv a odpovídaly standardním odpovědím v jiných řízeních. Ani paměťová stopa svědků nevykazovala odchylky od obvyklých výpovědí v obdobných případech. Soud proto

rovněž považoval za nadbytečné vyžádat psychologický posudek k ověření paměti svědků.

[32] Z uvedených důvodů považuje soud za věrohodné tvrzení svědka L. K., že provedli kontrolu dopravního značení, to bylo v pořádku a že v měřeném úseku byla zvýšena nejvyšší dovolená rychlost v obci na 70 km/h. To potvrdil i svědek J. Z.. Navíc se obě tyto výpovědi shodovaly s podklady rozhodnutí, úředními záznamy a záznamem z rychloměru. Proto bylo nadbytečné jakkoli pokračovat v dokazování ve správním řízení i v soudním řízení správním (např. navrhovaným ohledáním umístění a samotného dopravního značení či fotografií přiloženou k žalobě). Ohledání místa v dobu značně vzdálené době spáchání přestupku by významně snížilo věrohodnost takového důkazu, příp. by neměly vůbec vztah k projednávané věci.

[33] Ze shora citovaných důkazů se podává, že rychlost žalobcova vozidla byla změřena automaticky rychloměrem, který byl stanoveným způsobem ověřen. Podle podkladů napadených rozhodnutí vozidlo řídil žalobce (zejména to vyplývá z fotografie, pořízené při projednání přestupku s policisty bezprostředně po jeho spáchání). Ostatně, žalobce ani nenamítá, že by přestupek nespáchal on, ani na místě zjištění přestupku nenamítal, že v daném úseku byla nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h. Z podkladů sepsaných policisty ani soudu neplyne pochybnost o tom, že zastavili vozidlo žalobce, který vozidlo řídil. Ačkoli žalobce odmítl vyjádřit se do záznamu o přestupku a nepodepsal jej, žádal o předání věci ke správnímu řízení, i když věc mohla být řešena pokutou uloženou v blokovém řízení [srov. § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu]. Žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 12 km/h a naplnil všechny znaku přestupku. O skutkovém stavu, jak jej zjistily správní orgány, nemá soud pochyb.

[34] Námitka žalobce, že nemá vzhledem ke svým námitkám prokazovat jejich důvodnost, nemá oporu v rozhodovací činnosti soudů (z rozsáhlé judikatury srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24). Pokud správní orgán postaví skutkový stav najisto anebo dosáhne takové míry pravděpodobnosti, že o něm žádné důvodné pochybnosti nejsou, námitka žalobce by musela obsahovat takové pochybnosti či doložení takových důkazů, aby měl správní orgán relevantní důvod v dokazování pokračovat. Jinak by bylo další dokazování nadbytečné či dokonce nezákonné. V pochybnostech by mohl rozhodnout mírněji a k dokazování spíše přistoupit. V posuzovaném případě však ani žalovaný ani soud pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu neshledaly. Žalobce ve správním řízení ani v soudním řízení správním nevznnesl námitky takové kvality a dopadu, aby v daném případě dokazování pokračovalo.

[35] Námitku **opomenutých důkazů** neshledal soud důvodnou. Skutkový stav byl zjištěn v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu a nebyly o něm důvodné pochybnosti. Skutková zjištění vycházela především ze záznamu z rychloměru, kde byl uprostřed snímku a v datové části zaznamenán typ vozidla s registrační značkou a barvou, nejvyšší dovolená rychlost i rychlost dosažená žalobcovým vozidlem, datum a čas měření, klimatické podmínky, okolí, směr a místo jízdy, výrobní číslo měřiče i iniciály policisty, který nastavil zařízení. Rychloměr byl řádně

kalibrován, což je doloženo ověřovacím listem ze dne 22. 9. 2015 s platností na následující rok.

[36] Nebylo třeba ani výsledku **navrhovaného svědka J. B.**, bývalého zaměstnance Policie ČR, neboť skutkový stav byl zjištěn dostatečně a navíc tento výsledek o motivaci policistů k pokutování řidičů by stěžímohl zvrátit uvedená zjištění skutkového stavu. I kdyby byli policisté motivováni k intenzivnímu zjišťování přestupků a trestání za ně, rozhodující by v každém jednotlivém případě bylo, zda byl přestupek spáchán či nikoli a zda toto bylo řádně zjištěno. Soud v daném případě přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí a postupů správních orgánů, které jeho vydání předcházely, a nikoliv politiku správního trestání, chování policistů a organizaci jejich činnosti.

[37] Žalobce k měření při **obrácené důkazní povinnosti** (zásadně ji má správní orgán, ale když žalobce namítá nějaké tvrzení, má povinnost jej dosvědčit) nedoložil žádnou skutečnost, ani nevznese žádné pochybnosti tak, aby správní orgán měl povinnost v dokazování pokračovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, nebo ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 121/2011-90).

[38] K námitce **nesprávné vzdálenosti rychloměru od vozidla** (dle záznamu z rychloměru 301 m, což není sporné), kterou žalobce opírá o návod k obsluze rychloměru. Obsluhující policista byl proškolen, což doložil shora citovaným osvědčením do správního spisu (příloha protokolu o jednání ze dne 4. 5. 2016). Z tohoto jeho tvrzení, doloženého osvědčením, se podává, že byl způsobilý měření provést. Dále tento závěr podporuje skutečnost, že pravidelně pracuje jako dopravní policista a měří rychlost vozidel. Nadto by rychloměr měření neprovedl, pokud by technicky nebylo měření možné provést. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, čj. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, čj. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., vše dostupné na www.nssoud.cz a dále žalovaným citovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11). Soudu je navíc známo z jiných věcí, že rychlost se obvykle měří i na vzdálenost 300 m (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 8. 2017, sp. zn. 72 A 3/2016).

[39] Ostatně při dosahovaných rychlostech vozidel by měření na tak krátké vzdálenosti, jak uvádí žalobce, bylo leckdy fakticky nemožné.

[40] Lichá je námitka žalobce, že číslo rychloměru bylo dopsáno do úředního záznamu později, protože **rychloměr neměl platné ověření**. Takové tvrzení je nedůvodné. Ze správního spisu nejsou patrné žádné skutečnosti, které by tomuto

tvrzení nasvědčovaly. Úřední záznamy i záznam z rychloměru jsou v originálech, beze změn či patrného doplňování. Výrobní číslo rychloměru je uvedeno na ověřovacím listě i na záznamu z rychloměru a tato čísla jsou shodná. V úředním záznamu a na oznámeních přestupku výrobní číslo rychloměru uvedeno není. Podle ověřovacího listu byl předmětný rychloměr dne 22. 9. 2015 jako stanovené měřidlo ověřen. Bylo nadbytečné provádět důkaz originálem výstupu z rychloměru v elektronickém formátu, protože takový důkaz by byl nadbytečný. Policie neměla žádný důvod uvádět v záznamu z rychloměru jiné výrobní číslo, a to i vzhledem k výše uvedenému k věrohodnosti výpovědí policistů.

[41] Námitka, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné pro **absenci bodového postihu** ve výroku, je nedůvodná.

[42] Ve výroku přezkoumávaných rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně skutečně není uveden bodový postih. Podle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí mj. obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce.

[43] V projednávaném případě bylo předmětem přezkumu rozhodnutí o přestupku, nikoli bodové hodnocení žalobce. Žádným právním předpisem není stanoveno, že by v rozhodnutí o přestupku měl být uveden údaj o bodovém hodnocení řidiče. Z tohoto hlediska napadené rozhodnutí v testu zákonnosti obstálo.

[44] Nad rámec rozhodnutí soud konstatuje, že by bylo výrazem dobré správy, kdyby řidiči byli informováni o bodovém postihu jakoukoli (přezkoumatelnou) formou, avšak zákonodárce takovou povinnost neuložil ani policistům při zjištění přestupku či projednání věci v blokovém řízení, ani tuto povinnost zákonodárce neuložil správním orgánům v řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí o přestupku. Neexistuje ani taková informační povinnost následující ukončené řízení o přestupku. Je tak možné, že se řidiči o odečtech bodů ve svém hodnocení do vyčerpání stanoveného počtu bodů prakticky vůbec nedozví. Ani z žalobcem citované judikatury nelze dovodit povinnost správních orgánů sdělit žalobci při projednávání a rozhodnutí o přestupku stav jeho bodového hodnocení.

[45] Zákonná povinnost informovat řidiče o bodovém postihu tak zůstává pouze v rukách zákonodárce a nyní existuje pouze představa, jak by mohlo právo v lepší podobě vypadat (*de lege ferenda*).

[46] Nedůvodná je námitka, že nezákonnost způsobuje **neuvedení konkrétní formy zavinění** ve výroku městského úřadu. Forma zavinění jakožto obligatorní znak výroku rozhodnutí o přestupku byla zavedena do § 77 zákona o přestupcích s účinností od 1. 10. 2015. Rozhodnutí městského úřadu bylo vydáno dne 11. 5. 2016 a výrok rozhodnutí městského úřadu obsahoval část, podle které byl přestupek spáchán z nedbalosti. Tím vyhověl požadavkům podle § 77 zákona o přestupcích. V tomto ustanovení, ani jinde v tomto nebo jiném zákoně, ani to nedovodila judikatura, není stanovena povinnost uvádět blíže formu zavinění. Z hlediska testu zákonnosti proto citovaná část výroku rozhodnutí městského úřadu obstála.

[47] V odůvodnění rozhodnutí městského úřadu je uvedeno, že žalobce byl zastaven hlídkou Policie ČR bezprostředně po spáchání přestupku. K přestupku se žalobce dle úředních záznamů a svědeckých výpovědí nevyjádřil. Je pravdou, že se nikdo žalobce na jeho vědomost či nevědomost nedotazoval. Podle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl*. Od řidičů se obecně vyžaduje zachování takové opatrnosti, aby se nedopouštěli protiprávních jednání a zachovali bezpečnost a plynulost silničního provozu. V případě porušení závazných pravidel pak musí nést následky svého jednání. Žádná okolnost vylučující odpovědnost žalobce za přestupek nebyla ani namítána, ani nebyla správními orgány a soudem shledána. Rozlišení nedbalosti na vědomou či nevědomou z hlediska účinných právních předpisů v době spáchání přestupku i v době rozhodnutí a jejich přezkoumávání v daném případě nemá žádné důsledky, jak správně tvrdí sám žalobce. Proto by žádné podrobnější prokazování nedbalosti žalobce nemělo v daném případě žádný smysl a bylo by mimo rozsah oprávnění orgánů veřejné moci.

[48] **Závěrem** soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[49] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 25. října 2017

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Š. H.